

Nâr I Kargaşa

– Nar-ı Çiçek · 20 Haziran 2012

Yangının orta yerinde bırakır insanı kelimeler karmaşada
bir isyan dudağa kadar gelip,
orda susma hakkını kullanır inadına...

Yıldızların ışığını sakındığı zifiri gecede
uykuya dalarken mükellef her nokta mazide
düşer gözbebeklerine beklenen yalnızlık
pervasız kıvranırken umut son nefesinde

bir vapurun düdüğünden "merhaba" der İstanbul
güneş doğmasın dualarında başlanılan güne
ocağın kar kokulu rüzgârı dokunur gülü solmuş gamzeye
bir hiçliğin sesi çırpınır yaralı serçenin yüreğinde

"çaylar taze" diye bağırın çaycısı değer sonra göze
"abi boyayalım mı" sesi ürpertir tüyleri ve
son model arabalarla cirit atan veletler çamur sıçratır yine
basma çiçekli elbiselere

nice güzellik var aslında gözlerden kaçan
ve
ne çok kötülük, göz/bebeklerini ağlatan
tutunmaya çalıştıkça aklın uçurumlarından
keskin lügatlı hatunlar çoktan bağlamıştır kaderi yarınlara
kırmızı düşlü algın zılgıtlarıyla

mantık vurur hafızaları düşüncelerde
bir akdeniz lavantası
sunulurken eski tanrılara aşk kokusu niyetiyle
bir kız çocuğu sessizliği çöker iskeleye
secde eder yıldızlar us yola gelsin diye

İstanbul ağlar ayrılık sokağında
çalındıkça gaydası yalnızlığın
kekremsi lezzetinde

korkulara dolanan duygu karmaşası
ve bir de
kıvraksa dilde Özdemir Asaf nidası;

"giderken bura için, gelince ora için,
gününde ve gecende kendince ora için
sakladığın kendini böldün iki yarım' a;
İki kez yaralandın bir yarım yara için "

pişmanlık tavaf eder durur kimsesizliği
paslanmış hatırda gözler
ihtiras çatlağı dudaklar
ecelin eşiğine koşar can, fırcat nöbetlerinde
ki can' ın köşesiydi bırakanlar

kaybettiğı boşlukta bulur insan kendini
irkilir parmak ucu kaçışlarının sesinde
titrer narin eller süzülür gözler ve
dökülür dile nâr-ı güfte ismi yasak özlemiyle

öfkenin gem,
hasretin dem vurduğı zamanlarda
yanlış gönüllere savrulur küskün bir gülümseme
sevgililerden kalma ayak izlerini
dalgalar hafifletmek adına silerken sahilde

akılda tüter
sönmüş ocağın bahar güncesi
umudun ölüm anı, öksüzlüğün lehçesi
bahtlara takılan karakış zincirleri
sol vurur duyguların bitmeyen ruhâni bestesi

karasında kaybolduğum gecenin meftun bir anında
aklımda hatıralar, gözlerim yollarda...

teselli ardına saklar sureti her nida
tarifini çizer s/onsuz mutsuzluk çiseleyen yağmurla
arzuların ihanetine denklenen hayallerin sadıklığı
bir damla su olurken yanana
gözden kaybolan her doğru yer değistirdiği yanılışla
göç eder sinsice intikama

kapanır pencereler aşikâra

usul usul

biter lambanın yağı

ve

alabildiđince siyaha boyanır uzaklar da...

Ocak Nidası*